

НЕ КОЖНОМУ ЧОЛОВІКОВІ РОБОТА ДИСПЕТЧЕРА ПІД СИЛУ

Старший диспетчер Марія Даців – єдина жінка на диспетчерському крузі оперативно-розпорядчого відділу служби перевезень залізниць. Її зміна – це троє диспетчерів, які, отримуючи інформацію з усіх дирекцій залізниць, аналізують її та планують виконання поставлених завдань. Від правильно прийнятого рішення старшого диспетчера залежить оптимальний рух вантажних і пасажирських потягів, тобто робота усієї залізниці. Досвід роботи, набутий на посадах чергового по станції та поїзного диспетчера, допомагає Марії Даців у непростій диспетчерській роботі, без якої ця чарівна жінка вже не уявляє свого життя.

гонів зчеплювали разом, які називали "двійниками", і відправляли на Мостиську до Польщі". Свого часу ревізор пан Садовий, побачивши як оперативно і професійно працює чергова по станції Рудно, розгледів в Марії Іванівні задатки на диспетчера. То ж коли Марії Даців запропонували посаду поїзного диспетчера у тодішньому Львівському відділку залізниць, вона погодилася. Досвіду було достатньо, чому ж не спробувати? Спочатку працювала на дільниці Львів-Мостиська. Після об'єднання двох кругів Львів-Мостиська та Львів-Ходорів – роботи додалося. За об'ємами робіт станція Мостиська-2 завжди була не з легких – перевантаження вантажів, що йшли з-за кордону. Такою дільниця залишилася й сьогодні. Поїзний диспетчер Марія Даців вміло справлялася і з цією роботою. Хоча відповідальності побільшало, та все ж робота була їй до душі. Дванадцять років старанної праці поїзним диспетчером у Львівській дирекції залізничних перевезень не пройшли непомітно для керівництва – їй знову запропонували змінити місце праці на оперативно-розпорядчий відділ служби перевезень залізниць.

Праця диспетчера вимагає особливих рис характеру

Порівнювати роботу в дирекції з роботою в оперативно-розпорядчому відділі не варто,

адже тут інші обсяги робіт – у масштабах усієї залізниці. На східному крузі пані Марія працювала три роки. Усяке бувало на чергуваннях. Особливо тривожно, коли траплялися сходи вагонів. Марія Іванівна добре пам'ятає нічне чергування, коли такий випадок трапився на перегоні Ожидів-Заболотці – саме тоді була відповідальною на цьому диспетчерському крузі. Із вдячністю згадує пані Марія науку диспетчера Івана Прончука, в якого стажувалася. Іван Онуфрійович й досі працює у відділі. Перший заступник начальника служби перевезень Орест Сагайдак, побачивши вміння поїзного диспетчера Марії Даців оперативно працювати у таких непередбачуваних ситуаціях, запропонував їй написати заяву про переведення на посаду старшого поїзного диспетчера зміни. Це означало, що тепер відповідатиме не лише за себе, а й за колег з роботи. Добре знала диспетчерську роботу, вміла спілкуватися з черговими станцій, диспетчерами, то ж погодилася на таку пропозицію. І от уже четвертий рік Марія Даців трудиться старшим диспетчером оперативно-розпорядчого відділу служби перевезень. Хоча Марія Іванівна єдина жінка серед диспетчерів відділу, та у чоловічому колективі почувається добре. Завжди виважена, стримана, вміє переконливо дати вказівку та прийняти правильне рішення за будь-яких обставин. Таке випробування на професіоналізм випало старшому диспетчеру Марії Даців торік – саме у її зміну трапилася аварія з цистернами, що перевозили фосфор, та ще й у рідному Ожидові, де промайнуло її дитинство. Зміна Марії Даців формувала состави на відправлення потяга з фосфором у зворотному напрямку. "Саме тоді на посту у Красному чергував мій брат, – говорить пані Марія. – Він та усі на станції дуже хвилювалися, щоразу запитуючи, коли ж ми відправимо той состав. Коли ж нарешті потяг рушив із Ожидова, на іншому кінці зв'язку почулося полегшення. Та для нас робота не припинялася – ми доповідали у Київ про кожну станцію, через яку їхав цей потяг... Дай Боже, щоб подібні ситуації на залізницях більше не повторювалися".

У старшого диспетчера напружена робота не припиняється ніколи, особливо під час селекторних нарад. Адже саме від диспетчера

залежить, як він організує роботу своєї диспетчерської команди, аби жоден потяг намарно не простоював. Адже, якщо колеса потяга крутяться, то залізниця заробляє гроші. Зміна старшого диспетчера Марії Даців неодноразово ставала переможцем змагання єдиних змін. Марія Іванівна має чимало заохочень від керівництва. Незабутніми залишилися у її серці моменти, коли тодішній начальник залізниці Георгій Кірта вручав їй іменний годинник, а з рук нинішнього начальника залізниці Михайла Мостового нещодавно отримала знак "Почесному залізничнику".

Найкраще відпочивається на дачі

До інституту залізничного транспорту Марія Іванівна так і не вступила – треба було виховувати двійко дітей, а Львівський технікум залізничного транспорту закінчила заочно, працюючи на станції Рудно. Чоловік пані Марії Іван, з яким навчалася в училищі, нині працює машиністом у вагонному депо Клепарів, а донька – прийомомоздавачем на станції Сквиливі, щоправда, зараз перебуває у відпустці по догляду за дитиною. Син та донька завжди цікавляться роботою батьків. Найбільше хвилювалися діти, коли ті затримувалися на роботі. Сьогодні кожен з дітей має свою сім'ю, та все ж тема залізниці у їхньому домі одна з найважливіших. Батьки задоволені, що їхня залізнична династія продовжена і триває уже 71 рік.

Нині родина мешкає у селі Суховоля, неподалік Львова – залізниця виділила родині чотирикімнатну квартиру. Місцевість пані Марії дуже подобається. Неподалік придбали дачу, тож тепер на столі є своя городина, овочі, ягоди та фрукти. Люблять у родині Дацівих і працювати на землі, і відпочити. "Що може бути краще відпочинку у лісі, на озері чи на дачі! – переконана пані Марія. – Особливо любимо усією родиною – з дітьми, зятем, невісткою, онуками – на дачі розпалити вогнище, спекти картоплю, приготувати шашлики і всім цим смакувати, насолоджуючись ароматами дарів природи та гарною бесідою".

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

Нові тарифи

14 грудня цього року набуває чинності наказ Міністра транспорту та зв'язку Йосипа Вінського "Про затвердження Тарифів на перевезення пасажирів та багажу залізничним транспортом у міжнародному сполученні Схід-Захід". У Міністерстві юстиції України цей документ зареєстровано 2 вересня.

Новий графік та нові тарифи вводяться (або підтверджуються чинні) щороку з другої неділі грудня. Цього року тарифи передбачено підвищити лише у вагонах другого класу в середньому на 15 відсотків. Триває робота щодо інформування працівників залізниць про введення наказу: розсилаються роз'яснення та вносяться зміни в електронну базу.

Тарифи, встановлені для міжнародного сполучення Схід-Захід, є граничними та застосовуються під час обчислення вартості квитка за проїзд пасажирів територією України, за перевезення багажу і вартості плацкарти в спальних вагонах України. Вартість квитка для дітей віком від чотирьох до дванадцяти років становить 50 відсотків вартості квитка дорослого пасажира, а вартість плацкарти дорівнює вартості плацкарти дорослого пасажира.

На кордоні пенсіонерам таки доведеться побігати

"Шановна редакціє, при перетині україно-російського кордону у мене виникли деякі проблеми. Річ у тім, що для поїздки в Москву на зустріч з однополчанами в березні цього року я частково, до Хутора Михайлівського, використав разовий квиток. А далі одні неприсмності, – пише у листі на адресу редакції колишній залізничник, пенсіонер Григорій Жужук. – При компостуванні разового квитка на станції Чернівці доплату від Хутора Михайлівського до Москви прийняли відмовилися. Мотив – нема такого дозволу. Дякуючи провідникам, які зуміли за короткий час зупинки поїзда придбати мені квиток, я таки поїхав до Москви. Ну, а на зворотному шляху з Москви касири на Київському вокзалі сказали, що про доплату до разового квитка Укрзалізниця жодних вказівок не надавала. Довелось і дорогою назад використовувати вже набутий досвід.

Іду в поїзді і думаю – неже наші пенсіонери так часто їздять у ближнє зарубіжжя, що Укрзалізниця не має змоги оплатити їм дорогу хоча би раз на два-три роки? Невже я і тисячі таких як я, які працювали на залізницях все життя, не заробили безоплатну поїздки раз на кілька років хоча би територією Росії. Або могли б брати доплату в касі при компостуванні разового квитка і не змушувати нас бігати з багажем на перонах прикордонних вокзалів. Думаю, що під цим листом поставили б свої підписи багато моїх побратимів-пенсіонерів".

За роз'ясненнями з цього приводу газета звернулася за коментарем до фахівців.

Феруза ПЕТРИШИН, начальник сектору безкоштовних перевезень господарської служ-

би залізниць:

– Згідно з порядком видачі приміських квитків форми 4 та транспортних вимог форми 6 для особистих потреб залізничників на 2008 рік, пенсіонери, які звільняються на пенсію із залізничного транспорту країн СНД та пенсіонери, які звільняються на пенсію з підприємств галузі за скороченням чисельності або штату при досягненні пенсійного віку, і відпрацювали в галузі: жінки – не менше 15, чоловіки – 20 років, а також особи, що стали інвалідами I і II групи внаслідок нещасного випадку або професійного захворювання під час роботи на залізничному транспорті країн СНД, мають право на разову транспортну вимогу форми 6 по Україні і приміський квиток форми 4 на відстань до 150 км від місця проживання, але не більше двох напрямків у сумарному обчисленні із включенням одного утримання (дитини).

Тож це положення пояснює, що пенсіонери мають право на безкоштовний проїзд тільки у межах України. А при перетині кордону їм уже потрібно платити за проїзд. Пасажири повинні звикнути, що Росія, як і будь-які інші країни, – за кордоном нашої держави. Тому є усталений порядок його перетину

Тетяна ЛИСЮК, інженер відділу служби пасажирського господарства залізниць:

– До нас часто звертаються пенсіонери із цією проблемою, але ми, на жаль, не можемо відразу брати доплату при компостуванні разового квитка, оскільки немає відповідної угоди з російською стороною. Укрзалізниця неодноразово виходила з такою пропозицією, але сторони не порозумілися. Тому пенсіонери при перетині україно-російського кордону досі потрапляють у такі незручні ситуації.

Подвійна вдячність

"Прошу опублікувати в газеті подяку начальниці Ковельської дистанції колії Віктору Андрійовичу Стужуку та колійному майстрові Василю Петровичу Шуму за чуйність, доброзичливе ставлення до мене, пенсіонера, якому нещодавно виповнилось 70 років. Зичу їм здоров'я та бажаю дочекатись таких років і відчутти таку ж приємну увагу від колишніх колег."

3 повагою Богдан ТРОФИМОВИЧ,
пенсіонер-залізничник,
житель смт. Луків Турійського району
Волинської області.

Від редакції: Оскільки автор не згадав, яку посаду займав до виходу на пенсію, ми зателефували до Віктора Андрійовича Стужука – начальника Ковельської дистанції колії. "Богдан Антонович Трофимович відпрацював 25 років бригадиром колії, а починав з монтера колії, – розповів Віктор Андрійович. – Побільше б мені зараз таких бригадирів – знаючих, відповідальних та дисциплінованих. Ми не забуваємо про людей, які кращі роки свого життя віддали колії, передали свій досвід іншим та навчили любити нелегку працю колійника. Без цього важко утримувати колію в надійному стані. Я вдячний ювіляру Богдану Антоновичу Трофимовичу за теплі слова і від імені колективу також бажаю йому всіляких гараздів".